

RUTH WARE

žena v kajute

10

Ljndeni

Žena v kajute 10

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ruth Ware
Žena v kajute 10 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

žena v kajute 10

RUTH WARE

žena v kajute

10

Ljndeni

S láskou venujem Eleanor

V mojom sne sa dievča vznášalo ďaleko pod duniacimi vlnami a škrekom čajok v studených tmavých hĺbinách Severného mora. Jej rozosmiate oči boli biele a nafúknuté od slanej vody, jej bledá pleť zvráskavená, jej oblečenie roztrhané ostrými skalami, rozpadnuté na handry.

Zostali len jej dlhé čierne vlasy, čo sa vznášali vo vode ako vejárovité listy morskej trávy, zamotávali sa do ulít a rybárskych sietí, ich pradená vyplavovalo na breh ako rozstrapkané kusy lana a tam ochabnuté ležali, zatiaľ čo mne v ušiach hučali vlny narážajúce na bridlicové pobrežie.

Prebudila som sa omráčená od hrôzy. Chvíľu mi trvalo, kým som si spomenula, kde som, a ešte dlhšie, kým som si uvedomila, že hukot v mojich ušiach nie je súčasť sna, ale skutočnosť.

V miestnosti bola tma, vznášala sa tu rovnaká vlhká hmla ako v mojom sne, a keď som sa posadila, pocítila som na líci chladný vánok. Zvuk zrejme prichádzal z kúpeľne.

Trochu roztrasená som vstala z lôžka. Dvere boli zavreté, ale keď som k nim prešla, hukot zosilnel a zároveň sa mi zrýchlil tep. Pozbierala som odvahu a prudko som otvorila dvere. Malú miestnosť naplnil hluk sprchy a ja som šmátrala po vypínači. Kúpeľňu zaplavilo svetlo – a vtedy som to uvidela.

Na zarosenom zrkadle boli asi pätnásťcentimetrovými písmenami načmárané slová: „PRESTAŇ SA V TOM HRABAŤ“.

Prvá časť

PIATOK 18. SEPTEMBRA

1

Uvedomila som si, že niečo nie je v poriadku, keď som sa zobudila v tme a mačka mi labkami chňapkala po tvári. Asi som večer zabudla zavrieť kuchynské dvere. Trest za to, že som prišla domov opitá.

„Chod' preč,“ odháňala som ju. Delilah zamňaukala a drgla do mňa hlavou. Pokúsila som sa zavrátať hlavu do vankúša, ale ďalej sa mi obtierala o ucho, až som sa napokon prevalila a bezcitne ju vysotila z postele.

Dopadla na dlážku, podráždene zaškrečala a ja som si vytiahla paplón nad hlavu. Ale aj cezeň som počula, ako škriabe na dvere a rinčí nimi.

Dvere boli zatvorené.

Posadila som sa a srdce sa mi odrazu rozbúchalo, Delilah mi s vďačným zamraučením skočila na posteľ. Pritisla som si ju na hrud', aby sa prestala vrtieť, a nastražila som uši.

Mohla som zabudnúť zavrieť kuchynské dvere alebo som ich dokonca mohla zakopnúť za sebou bez toho, aby som ich poriadne zavrela. No dvere na spálni sa otvárali smerom von – bola to súčasť zvláštneho pôdorysu môjho bytu. Delilah sa u mňa nemohla sama zabuchnúť. Niektó musel tie dvere zavrieť.

Meravo som sedela s Delilah v náručí, pritískala som k sebe jej pulzujúce telo a pokúšala som sa načúvať.

Nič.

A potom mi to došlo a zaplavila ma úľava – mačka sa zrejme skrývala pod posteľou a ja som ju tu len nevedomky zavrela, keď som sa vrátila domov. Nepamätala som si, že by som zatvárala spálňové dvere, ale možno som ich za sebou bezmyšlienkovito zabuchla, len čo som vošla dnu. Pravdupovediac, už od stanice metra sa mi všetko zlievalo dokopy. Cestou domov ma rozbolela hlava a teraz, keď ma opúšťala panika, som zase pocítila tlak v spodnej časti lebky. Fakt musím prestať piť uprostred týždňa. Pred tridsiatkou som to ešte zvládala, ale v poslednom čase som sa nedokázala pozbierať z opice tak rýchlo ako kedysi.

Delilah sa mi začala mrviť v náručí, zatínala mi pazúriky do predlaktia. Pustila som ju, načiahla som sa za županom a obliekla som si ho. Potom som mačku jemne zdvihla a chcela som ju šupnúť do kuchyne.

Keď som otvorila spálňové dvere, stál tam akýsi muž.

Nemá zmysel zamýšľať sa nad otázkou, ako vyzeral, lebo som to asi dvadsaťpäťkrát rozobrala s políciou. „Nebolo mu vidieť ani trochu pokožky na zápästí?“ vypytovali sa. Nie, nie a ešte raz nie. Na hlave mal kapucňu, na nose a ústach šatku a všetko ostatné bolo v tieni. Okrem jeho rúk.

Na rukách mal latexové rukavice. Ten detail ma úplne vystrašil. Tie rukavice akoby hovorili: „Viem, čo robím.“ Akoby hovorili: „Dobre som sa na toto pripravil.“ Akoby hovorili: „Možno mi nejde len o peniaze.“

Dlhú sekundu sme tam stáli oproti sebe a on na mňa upieral lesklé oči.

V mysli mi vírilo tisíc myšlienok: Dofrasa, kde mám mobil? Prečo som včera večer toľko vypila? Keby som bola triezva, počula by som ho vojsť. Bože, keby tu tak bol Judah.

A najviac zo všetkého – tie rukavice! Preboha, tie rukavice. Pôsobili tak profesionálne. Tak klinicky.

Neprehovorila som. Nepohla som sa. Len som stála ako solný stĺp v rozhalenom ošúchanom župane a triasla som sa. Delilah sa mi vyšmykla z ochabnutých rúk a vystrelila chodbou do kuchyne.

Prosím, pomyslela som si. Prosím, neublíž mi.

Preboha, kde mám mobil?

Potom som v mužových rukách niečo uvidela. Svoju kabelku – svoju novú kabelku značky Burberry, hoci tento detail odrazu pôsobil absolútne nedôležito. V súvislosti s mojou kabelkou mi záležalo len na jednom. Vnútri bol môj mobil.

Votrelec prižmúril oči, až to vyzeralo, že sa pod šatkou usmieva, a ja som cítila, ako mi z hlavy a prstov odtieká krv a sústreďuje sa uprostred môjho tela, ktoré bolo pripravené bojovať alebo ujsť – podľa toho, čo bude potrebnéšie.

Urobil krok vpred.

„Nie...“ hlesla som. Chcela som, aby to znelo ako rozkaz, ale výsledkom bola prosba, hlas som mala tichý a úboho roztrasený od strachu: „Ni...“

Ani som len nestihla dopovedať. Zabuchol mi dvere pred nosom, zasiahol ma nimi do líca.

Chvíľu som meravito stála s rukou na tvári, od šoku a bolesti neschopná slov. Prsty som mala chladné ako ľad, ale na tvári sa mi rozlievalo čosi teplé a vlhké, a chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, že je to krv, lišta na dverách mi porezala líce.

Túžila som bežať do postele, strčiť hlavu pod paplón a usedavo sa rozplakať. Ale v hlave mi tichý nepríjemný hlas opakoval: *Stále tam je. Čo ak sa vráti? Čo ak sa po teba vráti?*

Na chodbe sa ozval hluk, ako keby tam niečo padalo, a mňa premohol nával strachu, ktorý ma mal vyburcovať, ale namiesto toho ma paralyzoval. *Nevracaj sa. Nevracaj sa.* Uvedomila som si, že zadržiam dych, a prinútila som sa dlho vydýchnuť. Vystrela som ruku k dverám.

Z chodby ku mne dolahol ďalší rachot – rinčanie rozbíjajúceho sa skla – a ja som rýchlo zovrela guľu na dverách. Obrnila som sa, prstami na bosých nohách som sa zaprela do starých nepriliehajúcich drevených dosiek, bola som pripravená udržať dvere zavreté tak dlho, ako sa len bude dať. Kvočala som tam, prihrbená, s kolenami na hrudi, dusila som vzlyky a zároveň som počúvala, ako mi ten neznámy demoluje byt, a modlila som sa k Bohu, aby pred ním Delilah ušla do záhrady, do bezpečia.

Prešlo veľmi veľa času, kým som počula, ako sa otvorili a zavreli predné dvere. Posadila som sa, zaborila som si nos do kolien a bezmocne som plakala, nedokázala som uveriť, že odišiel. Že sa nevráti a neublíži mi. Svaly mi bolestivo stúpili, ale neodvážila som sa pustiť guľu.

Znovu som pred sebou uvidela tie silné ruky v bledých latexových rukaviciach.

Neviem, čo by sa bolo ďalej dialo. Možno by som zostala hore celú noc, neschopná pohybu. Ale počula som vonku Delilah, ako mňauká a škriabe z druhej strany dverí.

„Delilah,“ zachripela som. Hlas sa mi tak triasol, že som ho ani nespoznávala. „Delilah.“

Cez dvere som začula, ako pradie, to dôverne známe hlboké mručanie, a vtom ako keby zo mňa spadla kliatba.

Uvoľnila som kŕčovitú zovretú prsty a bolestivo som nimi pohýbala, potom som vstala na roztrasených nohách a otočila som guľu.

Pohla sa. Vlastne sa pohla až príliš ľahko, bez odporu sa mi zvrtila v ruke, západka však zostala zaseknutá tam, kde bola. Z druhej strany vytiahol osku.

Doriti.

Doriti, doriti, doriti.

Bola som v pasci.

2

Trvalo mi dve hodiny, kým sa mi podarilo dostať zo spálne. Nemala som pevnú linku, takže som nemohla telefonicky privolať pomoc, a na okne boli bezpečnostné mreže. Pri páčení zaseknutej gule som si dolámala najlepší pilník na nechty, ale napokon sa dvere otvorili a vyšla som do úzkej chodby. V byte mám len tri miestnosti – kuchyňu, spálňu a maličkú kúpeľňu – a zo spálne v podstate dovidím všade, ale aj tak som nazrela do všetkých dverí, dokonca som strčila hlavu aj do skrine na chodbe, v ktorej držím vysávač, aby som sa presvedčila, že je naozaj preč.

V hlave mi dunelo a ruky sa mi triasli, keď som stúpala po schodoch k dverám na susedkinom byte. Čakala som, kým otvorí, a pristihla som sa, že sa obzerám cez plece do tmavej ulice. Odhadovala som, že sú asi štyri hodiny ráno, a musela som dlho búchať, kým som ju zobudila. Pani Johnsonová šomrala a s hrmotom schádzala po schodoch ku vchodovým dverám, a keď ich na štrbinu otvorila, na tvári mala zmes zmätku a strachu. No len čo ma zazrela zhrbenú v župane a s krvou na tvári, výraz sa jej hneď zmenil a zložila retiazku.

„Pre boha živého! Čo sa stalo?“

„Nieкто sa ku mne vlámal.“

Ťažko sa mi rozprávalo. Neviem, či za to mohol chladný jesenný vzduch alebo šok, ale kŕčovito som sa triasla a zuby mi tak drkotali,

až sa mi na okamih zdalo, že sa mi v hlave rozbijú na kúsočky. Tú strašnú predstavu som zahнала.

„Krvácate!“ Na tvári sa jej zračila úzkosť. „Kristepane, podďte ďalej.“

Zaviedla ma do obývačky s kašmírovým kobercom v mezonetovom byte, ktorý bol malý, tmavý a prekúrený, ale momentálne mi pripadal ako vzácny azyl.

„Sadnite si, len si sadnite.“ Ukázala na červený plyšový gauč, potom si nemotorne kľakla a začala sa mocovať s plynovým kozubom. Plyn po chvíli zasyčal a vzplanul. Pocítila som, ako sa ešte o stupeň zvýšila teplota, a pani Johnsonová sa s námahou zdvihla. „Uvarím vám horúci čaj.“

„Naozaj netreba, pani Johnsonová. Mohla by som...“

Susedka už prísne krútila hlavou. „Na stres je najlepšie horúci sladký čaj.“

A tak som si teda sadla, roztrasenými rukami som si objala kolená a ona zatiaľ rachotila v kuchynke. Vrátila sa s dvoma hrnčekmi na podnose. Načiahla som sa za tým, ktorý bol bližšie, a odpila som si. Sykla som, keď mi reznú ranu na ruke popálil horúci porcelán. Čaj bol taký sladký, že som ledva vnímala zvyšky krvi, čo sa mi dostali do úst, a to bolo asi dobre.

Pani Johnsonová nepila, len ma pozorovala a znepokojene sa mračila.

„Ten vlamač...“ Zachvel sa jej hlas. „Ublížil vám?“

Vedela som, ako to myslí. Pokrútila som hlavou, ale znovu som si odpila z vriaceho čaju, lebo som sa neodvážila prehovoriť.

„Nie. Ani sa ma nedotkol. Ale zatresol mi dvere pred nosom, preto mám tú ranu na líci. Potom som si ešte porezala ruku, keď som sa pokúšala dostať zo spálne. Zamkol ma tam.“

V hlave mi blysol obraz, ako sa natáhum so západkou s pilníkom na nechty a nožnicami. Judah si zo mňa vždy utáhoval, prečo

nepoužívam správne nástroje – hrešil ma, že nemám uvoľňovať skrutky kuchynským nožom a skladať dušu z bicykla záhradnou lopatkou. Len minulý víkend sa mi smial, keď som sa pokúšala opraviť sprchovaciú hlavicu lepiacou páskou, a celé popoludnie som ju upchávala epoxidovou živitou. Lenže Judah bol teraz na Ukrajine a bolo rozumnejšie nemyslieť naňho. Keby som si ho príliš pripomínala, rozplakala by som sa, a keby som sa teraz rozplakala, možno by som už nedokázala prestať.

„Chúďa.“

Naprázdno som preglgla.

„Pani Johnsonová, ďakujem vám za čaj – ale vlastne som sa prišla spýtať, či by som si od vás nemohla zatelefonovať. Ten človek mi zobral mobil, takže nemám ako zavolať políciu.“

„Samozrejme, samozrejme. Dopite si čaj, telefón je tu.“ Ukázala na stolček prikrytý dečkou, na ktorom stál zrejme posledný telefón s okrúhlym číselníkom v Londýne, teda okrem obchodu so starožitnosťami v Islington. Poslušne som dopila čaj a vzala som do ruky slúchadlo. Na chvíľu sa mi prst vznášal nad deviatkou, ale potom som zhlboka vzdychla. Vlmač je dávno preč. Čo by teraz pre mňa urobili? Napokon, už nie som v priamom ohrození.

Namiesto 999 som vykrútila 101, teda núdzové volanie, a čakala som, kým ma prepoja.

Sedela som a lámala som si hlavu nad poistkou, ktorú som nemala, nad posilnenou zámku, ktorú som si neinštalovala, a nad chaosom, do ktorého sa preklopila dnešná noc.

Lámala som si nad tým hlavu ešte o niekoľko hodín neskôr, keď som sa prizerala, ako núdzový zámočník vymieňa pokazenú západku na predných dverách za poriadnu pevnú zámku, a počúvala som jeho prednášku o bezpečnosti a o mojich mizerných zadných dverách.

„Tá výplň je z obyčajnej MDF dosky, pani zlatá. Z drevotriesky. Stačil by jeden kopanec a videli by ste. Mám vám to ukázať?“

„Nie,“ vyhrkla som náhlivo. „Nie, vďaka. Dám si ich opraviť. Vy asi neopravujete dvere, však?“

„Nie, ale poznám človeka, ktorý to robí. Potom vám naňho nechám číslo. Povedzte manželovi, nech tam zatiaľ nabije osemnásťku preglejku. Určite nechcete, aby sa zopakovala minulé noc.“

„Nie.“ To som ešte povedala veľmi mierne.

„Kamoš od polície mi vždy vraví, že štvrtina vlámaní sa zopakuje. Niektorí páchatelia sa radi vracajú na to isté miesto.“

„No super,“ pípala som. Presne to som potrebovala počuť.

„Osemnásť milimetrov. Mám vám to napísať pre manžela?“

„Nie, vďaka. Nie som vydatá.“ A hoci mám vaječníky, dokážem si zapamätať jednoduché dvojciferné číslo.

„Aha, jasné. No tak vidíte,“ povedal, ako keby sa tým niečo dokazovalo. „Inak, ani tieto dvere za veľa nestoja. Mali by ste si na ne dať namontovať londýnsku tyč. To je dobrá vecička. Inak môžete mať najlepšiu zámku, aká existuje, ale keď vám ju niekto vykopne z dvier, ste tam, kde ste boli. Mám v aute jednu, čo by sa sem hodila. Viete, o čom hovorím?“

„Viem,“ odvetila som unavene. „To je taká kovová tyč, ktorá sa montuje nad zámku, však?“ Mala som podozrenie, že chlapík chce zo mňa vyžmýkať čo najviac peňazí, ale momentálne mi to bolo jedno.

„Viete čo?“ vstal a strčil si dláto do vrecka. „Namontujem vám sem londýnsku tyč a zadarmo vám na zadné dvere pribijem tú preglejku. Nebojte sa. Potom sa vám sem nedostane ani myš.“

Z akéhosi dôvodu ma tie slová nepovzbudili.

Keď odišiel, uvarila som si čaj a chodila som sem a tam po byte. Pripadala som si ako Delilah, keď sa nám cez mačacie dvierka dostal